

kteřý přívětivě k nim mluvil, aby k Herodesovi zpátkem se nenavrátili, protože on falešně toliko jim řekl, že i on tomu dítěti se chce klaněti, kteréž však zamordovati miní, protož aby jinou cestou do svých krajin před sebe vzali. Když ráno ti králové z svých loží povstali, tu jeden druhému své vidění oznamoval. Protož velice se nad tou falší Herodesa ulekli a s pospícháním zase k Rodičce boží se navrátili a jí oznámili, co jim ten anjel v noci zvěstoval, žádajíce ji, aby to svaté dítě pilně na pozoru měla, aby snad se jemu něčto zlého nepřihodilo. Ó, jak truchlivé ty noviny nejsvětější Panně byly a jak velice nad těmi řečmi se zarmoutila! Neb žalostně začala plakati a naříkati: Ó můj nejmilejší Bože, což to bude? Zdaž již tak brzy nejmilejší Syn tvůj protivenství musí snášeti? Ó laskavý Otče, tobě poručím Syna tvého, poníženež žádajíc, abys nedopouštěl nám v ruce Herodesové upadnouti. Ti králové pak ji těšili, řkouce: Nermuť se, rozmilá Panno, Otec nebeský dobře Syna svého bude opatrovati, aby mu Herodes škoditi nemohl, a jeho svatý anjel, který nám naučení dal, i vás ostříhati bude.

Potom, když ti svatí králové dosti dlouho v tom chlívě byli a zase odjíti chtěli, poznova zase před tím nejsvětějším dítětem na svá kolena padli, obětující mu dalekost té cesty, kterou pro něho na sebe vzali. Poroučeli se též sami sebe jemu na té cestě, žádajíce, aby je i všeckno tovaryšstvo jejich ode všeho zlého ostříhati ráčil, tak aby v štěstí a v zdraví do svých vlastí se navrátiti mohli. Podobně též poníženež jemu děkovali za tu velikou milost, kterou jim prokázal, když je v tak brzkým čase podivným způsobem k sobě přivedl a je pravou vírou obdařiti ráčil. Zakazovali se též v té víře až do své smrti stálí zůstatí a jí též po svých krajinách rozšířiti. Když pak Rodička boží to své děťátko jim do rukou dala, tu všickni popořádku laskavě je objímali a radostně líbali. Jest také k víře podobné, že to rozmilé Jezulátko obě své ručičky k nim vztáhlo a je laskavě objalo. Ó Bože, jak veliké radosti a potěšení ti svatý králové tehdáž v srdcích svých nabyli a jak ta božská sladkost duše i těla jejich občerstvila! Ó, kdybych i já jen jedinkou částku té sladkosti nebeské mohl okusiti, abych v službě boží tím vroucnějším mohl býti! Když pak již chtěli odcházet, tu Rodička boží laskavě jim děkovala za tu velikou počestnost, kterou synu jejímu prokázali, a za ty vzáctné dary, které jemu obětovali, řkouce k nim, že syn její zase vděčným se ukáže a jim časně i věčně za to se odmění, a tak jim všem požehnání dala. Ti pak svatí králové zarmoucení odcházeli, neb kdyby možné bylo, byli by rádi ještě déleji u toho spanilého dítěte zůstali.

Potom hned na cestu se strojili a tu k zemi egyptské před sebe vzali. A ne snadno kde do nějaké hospody na nocleh jeli, ale mnohokráte na polích své stany rozbili anebo v jeskyních skalních noclehovali.^(e) Jak se čte v životech starých otcův, že svatý Teodozius, poustevník v Egyptě, bydlel v jedné jeskyni, v které ti králové byli noclehovali, jakž mu to od Boha zjeveno bylo.^(f) A tak po dlouhé cestě šťastně v zdraví do svých zemí se navrátili a všemu lidu, cokoliv slyšeli a viděli, oznamovali, a kterak přepodivně od té hvězdy vedeni byli, vypravovali. Potom

také modlářské
boží nové chrá
víru obrátili. A
žije svatý Tom
dal. Potom ty t
nejší život vedl
tí svatě život
mnoho zázraků
E. Potom pak
vezení byli. Nap
ta svatá těla i s
byly, kteréž on
ačkoliv jich mn
mohoucí zjevil
do toho vozu c
pak jednou na
udávil a na kus
hým volkem ter
ností do jednoh
Barborossa mě
kdež až po dne

Ó vy velicí přá
kteří z obzvlášt
světě hlásili. Ó,
modlářství tak
přivedl, sice bys
kteří však nyní
lásku, kterou js
světě jemu jste
světě života mé
to věčně nezah
jemu na místě n
svátosti a pobo
pokání, které js
dovat

(a) Quaresmius, liber 6,
(e)